

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
8Гж1.2333/15
07.10.2015. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Весне Вукас, председника већа, Вере Милошевић и Љубише Милојевића, чланова већа, у правној ствари тужиље, коју заступа пуномоћник, адвокат из Куршумлије, против тужене Републике Србије - Министарство правде и државне управе - Основни суд у Прокупљу, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Куршумлији 2 П.1. бр. 352/13 од 28.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Републике Србије - Министарства правде, а пресуда Основног суда у Куршумлији 2 П.1. бр. 352/13 од 28.07.2015. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати новчани износ од 120.000,00 динара, са законском затезном каматом од 28.07.2015. године, до исплате.

Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи, на име трошкова поступка, исплати износ од 109.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, којом побија првостепену пресуду у целости, из свих законских разлога, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 386. Закона о парничном поступку („Сл. гл. РС" бр. 72/11), Апелациони суд је оценио да жалба није основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1., 2., 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, а ни повредама из тач. 12. исте законске одредбе, на које се указује жалбом тужене, с обзиром да побијана пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, које прихвата и овај суд.

Према чињеничном стању, на коме је заснована првостепена пресуда, тужила је била судија Општинског суда у Куршумлији до 01.01.2010. године, када јој је престала судијска функција, јер одлуком првог састава Високог савета судства није изабрана за судију. Одлуком Високог савета судства, у поступку после усвајања уставне жалбе тужиле, тужила је изабрана за судију Основног суда у Прокупљу одлуком од 19.10.2011. године. Утврђено је да је тужила због престанка судијске функције одлуком ВСС на наведени начин, трпела душевне патње све до враћања на судијску функцију, која се огледала у повреди права њене личности, поремећају психичке равнотеже и поремећају њеног нормалног душевног стања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно оценио да је тужбени захтев тужиле основан, јер је претрпела нематеријалну штету, због чињенице да јој је, доношењем неправилне одлуке онемогућено да у периоду 01.01.2010. године до враћања на функцију, услед чега је била изложена стресу и трпљењу душевних патњи, као и психичке равнотеже и поремећају њеног нормалног душевног стања.

Одредбом чл. 154. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (ст.1.). За штету од ствари или делатности од којих потиче повећана опасност штете за околину, одговара се без обзира на кривицу (ст.2.). За штету без обзира на кривицу одговара се у другим случајевима предвиђеним законом (ст.3.).

Одредбом чл. 172. ст. 1. истог закона, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Како се ради о захтеву тужиле за накнаду нематеријалне штете, мора се имати у виду даје одредбом чл. 200. ЗОО, прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободe или права личности, смрти блиског лица, као и за страх. суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина бола и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству (ст. 1.). Суд је приликом одлучивања о висини накнаде штете, дужан да води рачуна о значају повређеног добра. као и циљу коме та накнада служи, те да иста не сме да представља извор стицања несразмерних прихода, јер је сврха ове накнаде да оштећеном лицу омогући отклањање последица, или исте донекле ублажи, тако што Не омогућити оштећеном да добијеним новцем прибави себи извесна материјална добра, која би му то омогућила (ст. 2.).

Напад на лична добра човека као што су: углед, част, слобода, телесни интегритет, поред материјалне штете може да проузрокује и нематеријалну штету, која се по правилу испољава у поремећају психичке равнотеже личности, поремећају

нормалног душевног стања, трпљењем физичких или душевних болова.

У конкретном случају првостепени суд је на поуздан начин утврдио да је доношење одлуке ВСС од 25.12.2009. године, којом тужила није изабрана на судијску функцију, код тужиле изазвало напред наведене последице у смислу поремећаја психичке равнотеже личности тужиле, поремећај њеног нормалног душевног стања, да је због тога тужила трпела душевне болове до доношења одлуке ВСС којом је враћена на судијску функцију, да је ова околност у узрочно последичној вези са стресном ситуацијом у којој се нашао на напред описани начин.

Имајући у виду наведено, незаконитом одлуком о неизбору на судијску функцију, тужила је доведена у посебно тешку стресну ситуацију, која је довела до погоршања његовог свеопштег психичког стања због повреде части и угледа, то по оцени овог суда, она има право на накнаду штете за претрпљене душевне болове, настале услед повреде угледа и части, па је оцена о постојању основа за накнаду штете првостепеног суда у том делу правилна.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање у ожалбеној пресуди, првостепени суд је, по оцени овог суда правилно поступио, правилно применивши материјално право из одредбе чл. 200. 300, када је тужили досудио износ од 120.000,00 динара на име накнаде наведеног вида нематеријалне штете.

Имајући у виду напред цитирану законску одредбу чл. 200. 300, као и околности конкретног случаја, овај суд налази, да правичну и адекватну сатисфакцију, поред сатисфакције у смислу усвајања приговора тужиле и поништаја саме спорне одлуке о неизбору тужиле, за предметну нематеријалну штету представља управо износ од 120.000,00 динара, који је тужили и досуђен као правичан, с обзиром на околности настанка, предиспозиције саме тужиле, последице које је претрпела, као и њено животно доба.

Одредбом чл. 277. ст. 1. Закона о облигационим односима, прописано је да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе, дугује поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом, од дана доношења пресуде до исплате, па је и том делу одлука првостепеног суда правилна.

Одлука о трошковима поступка. садржана у другом ставу изреке побијане пресуде, је такође правилна, јер је донета сходно чл. 153. и 154. ЗПП, а на основу важеће АТ. и ТТ.

Са свега изложеног, а сходно одредби чл. 390. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ дана 07.10.2015. године 8Гж1. 2333/15

**Записничар
Јелена Николић**

**Председник већа-судија
Весна Вукас**